

Sint Nicolaas bestaat echt!

Jan van Wijk, bestuurslid SNG-Nederland, noteert eigen Sintervaringen

Op de genootschapsdag presenteerde Jan van Wijk zijn boekje ritueel aan zijn goede vriend Jan Voogt. Het boekje, in eigen beheer uitgegeven, gaat over de belangrijke plaats, die Sint Nicolaas in het leven van velen heeft ingenomen bij jonge kinderen én wat minder jonge mensen. Als gevolg van die keuze is het buitengewoon veelzijdig. Wie het boekje opent, ziet onmiddellijk hoe veelzijdig: het telt maar liefst vijftig hoofdstukken over de meest uiteenlopende onderwerpen met betrekking tot de Sint. Uiteenlopend, want de informatie strekt zich uit van de geschiedenis van Sint Nicolaas tot het Sint-Nicolaasgenootschap,

van de legenden tot de Groene Sint, en van de intocht tot de uittocht.

Wat in alle hoofdstukken meteen in het oog springt, is dat ze uit twee gedeelten bestaan: één romeins en één cursief. Het cursieve gedeelte is bovendien vet afgedrukt, waardoor het niet aan de aandacht van de lezer kan ontsnappen. En dat is ook niet de bedoeling van de auteur. Die wilde immers niet alleen algemene informatie verschaffen, maar vooral ook *persoonlijke* belevingen beschrijven. Subjectieve gedachten tegenover, of liever: naast de objectieve informatie. Daardoor zal het goede gevoel voor het Sint-Nicolaasfeest nog verder toenemen, het goede gevoel waarnaar de auteur zijn leven lang op zoek is geweest, en dat hij ook voortdurend vond. Het belang van de persoonlijke beleving blijkt ook uit de gedichten die hier en daar te lezen staan.

Eén van de hoofdstukken draagt de titel *Bari*. In het informatieve gedeelte wordt de relatie tussen die stad en de heilige uitgewerkt. Interessant, zeker, maar voor de Sintkenner en -liefhebber niets nieuws. Die leest iets over 9 mei 1087, over de overbrenging van het gebeente van Sint Nicolaas en over de basiliek. Bekende materie. Het nieuwe, en aardige blijkt in het cursieve gedeelte te zitten. Daarin geeft de auteur een impressie van wat de basiliek bij hem teweegbracht, maar dan zo, dat de lezer zich in het beschrevene kan inleven. *Loop onder de pelgrimsboog, schrijft hij, wil verder naar Sint Nicolaas, (...), ben nu voor de "basilica di San Nicola". Hier sta ik dan op de plek met zoveel geschiedenis.* Als een radioverslaggever praat hij zijn lezers mee naar de heilige crypte, waar zijn herinnering aan zijn vader boven komt: *Denk aan mijn papa. Wat hebben we het menig keertje over Bari gehad. Wat zou hij hier ook graag zijn geweest.* Ook daarin overheerst de beleving dus: *Steek een kaarsje aan voor mijn papa en een voor alle praktiserende Sinten.* De impressie eindigt met de woorden: *Ga in de crypte mijn Sint gedag zeggen.* Het item wordt afgesloten met een gedicht. Wellicht is die aanpak in de ogen van sommigen wat al te bespiegeland, maar het is een persoonlijke aanpak, die voor degenen die de auteur kennen, meerwaarde heeft.

Op het omslag staat een afbeelding van twee staven en twee mijters. Zouden het die van de auteur en die van zijn vader zijn? Hoe dan ook biedt de afbeelding stof tot nadenken. Stof tot nadenken, die met regelmaat terugkeert, want de afbeelding staat er maar liefst vijftig keer in. Had dat niet anders gekund? Zo biedt Google de gerichte zoeker alleen al van de basilica in Bari meer dan voldoende afbeeldingen. De opbrengst van het boekje is overigens bestemd voor de *Stichting KiKa*.

Guus Smits & Joost van Neer